

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

YVES BOT

prednesené 26. mája 2011 (1)

Vec C-274/10

Európska komisia

proti

Maľarskej republike

„Nesplnenie povinnosti ľenským štátom – Dane – Daľ z pridanej hodnoty – Vnútroštátna právna úprava, ktorá umožľuje vyplatenie nadmerného odpoľtu DPH iba v rozsahu, v akom nadmerný odpoľet prevyšuje výšku dane vyplývajúcej z transakcií, ktoré eľte neboli zaplatené – Zásada daľovej neutrality“

1. Daľ z pridanej hodnoty (ľalej len „DPH“) je podľa spoločného systému vytvoreného právom Únie spotrebnou daľou, ktorá sa vyberá v každej fáze výrobného alebo distribuľného procesu a ktorú musí v celom rozsahu znáľšať koneľný spotrebiteľ.
2. S cieľom umožniť hospodárskym subjektom, ktoré zabezpeľujú výber tejto dane od svojich zákazníkov a zároveň prijímajú plnenie za svoje výrobky alebo služby, aby nemuseli niesť toto daľové zaľaľenie, spoločný systém DPH stanovuje mechanizmus odpoľtu dane, ktorého cieľom je zabezpečiť „neutralitu“ dane vo vzľahu k týmto subjektom.
3. Hospodárske subjekty, ktoré sa oznaľujú ako „zdaniteľné osoby“, si tak môžu od dane, ktorú vybrali od svojich zákazníkov a ktorú sú povinní odviesť ľlenskému štátu, odpoľítať DPH, ktorú pri nadobudnutí tovarov a služieb potrebných na výkon svojej zárobkovej ľinnosti samy uhradili na vstupe.
4. Táto žaloba o nesplnenie povinnosti sa týka ustanovení spoločného systému DPH, ktoré sa použijú v prípade, ak nárok zdaniteľnej osoby na odpoľet dane prevyšuje sumu dane, ktorú je povinná zaplatiť.
5. Podľa ľlánku 183 smernice Rady 2006/112/ES(2), ak za dané zdaľovacie obdobie výška odpoľítanej dane prevyšuje výšku splatnej DPH, ľlenské štáty môžu rozdiel buľ preniesť do nasledujúceho obdobia, alebo ho vyplatiť v súľade s podmienkami, ktoré určia.
6. Maľarská republika zastáva názor, že na základe tohto ustanovenia bola oprávnená obmedziť vyplatenie dane na DPH, ktorú zdaniteľná osoba skutoľne zaplatila. Európska komisia, ktorá zastáva názor, že toto ustanovenie uvedenú možnosť ľlenským štátom nepriznáva, podala túto žalobu o nesplnenie povinnosti.

7. V týchto návrhoch uvediem dôvody, pre ktoré je táto žaloba podľa môjho názoru dôvodná.

8. Na rozdiel od toho, čo uviedla Komisia vo svojich písomných podaniach, tvrdím, že obmedzenie stanovené maľarským právom nie je v rozpore so zásadou neutrality, na ktorej je založený spoločný systém DPH. Vysvetlím však, ako tiež táto inštitúcia uviedla, že článok 183 smernice 2006/112 v spojení s ostatnými ustanoveniami tejto smernice, ktoré sa týkajú práva na odpočet dane, jasne obmedzuje právomoc členských štátov na alternatívnu možnosť vyplatiť nadmerný odpočet alebo ho preniesť do nasledujúceho obdobia, a to bez rozlišovania medzi zaplatenou a splatnou DPH.

9. členský štát teda nemôže obmedziť vyplatenie nadmerného odpočtu na časť DPH, ktorú zdaniteľná osoba skutočne zaplatila bez prekročenia miery voľnej úvahy, ktorú mu priznáva smernica 2006/112.

I – Právny rámec

A – Právo Únie

10. Podľa článku 2 prvej smernice Rady 67/227/EHS(3) princíp spoločného systému DPH je založený na zásade, že na tovar a služby sa uplatňuje všeobecná spotrebná daň presne proporčne k cene tovaru a služieb bez ohľadu na počet plnení uskutočnených vo výrobnom a distribučnom procese pred stupňom, ktorý je zaťažovaný daňou. Na každé plnenie sa vyrubí DPH vypočítaná z ceny tovaru alebo služby podľa sadzby platnej pre tento tovar alebo túto službu po odrátaní sumy DPH, ktorou boli priamo zaťažené jednotlivé nákladové prvky.

11. Hlava VI smernice 2006/112 nazvaná „Zdaniteľná udalosť a vznik daňovej povinnosti“ obsahuje okrem iného tieto ustanovenia:

„Článok 62

Na účely tejto smernice:

1. „zdaniteľná udalosť“ je udalosť, na základe ktorej sú splnené právne podmienky potrebné pre vznik daňovej povinnosti;

2. „daňová povinnosť“ vzniká, keď sa správca dane stane v danom momente oprávneným podľa zákona požadovať daň od osoby povinnej túto daň zaplatiť, odhliadnuc od toho, že čas platby sa môže odložiť.

...

Článok 63

Zdaniteľná udalosť nastáva a daňová povinnosť vzniká dodaním tovaru alebo poskytnutím služby.

...

Článok 65

Ak má k platbe na účet dôjsť pred dodaním tovaru alebo poskytnutím služieb, daňová povinnosť vzniká z prijatej sumy prijatím platby.

Článok 66

Odchyľne od § 63, 64 a 65 môžu členské štáty stanoviť, že pri niektorých transakciách alebo niektorých kategóriách zdaniteľných osôb daňová povinnosť vzniká v jednom z nasledovných okamihov:

- a) najneskôr v deň vyhotovenia faktúry;
- b) najneskôr v deň prijatia platby;
- c) ak sa faktúra nevyhotoví alebo ak sa vyhotoví neskoro, v stanovenej lehote po dni vzniku zdaniteľnej udalosti.

...“

12. Hlava X smernice 2006/112 upravuje odpôčet dane. Kapitola 1 tejto hlavy nazvaná „Vznik a rozsah pôsobnosti práva na odpôčítanie dane“ obsahuje okrem iného § 167 a 168, ktoré stanovujú:

„§ 167

Právo odpôčítať daň vzniká vtedy, keď vzniká daňová povinnosť v súvislosti s daňou, ktorá je odpôčítateľná.

§ 168

Pokiaľ ide o tovar a služby, ktoré sú použité na účely zdaniteľných transakcií zdaniteľnej osoby, táto má právo v členskom štáte, v ktorom uskutočňuje tieto transakcie, odpôčítať z výšky DPH, ktorú je povinná zaplatiť, tieto sumy:

- a) DPH splatnú alebo zaplatenú v tomto členskom štáte za tovar, ktorý jej bol alebo bude dodaný, a za služby, ktoré jej boli alebo budú poskytnuté, inou zdaniteľnou osobou,

...“

13. Kapitola 4 hlavy X smernice 2006/112 upravuje pravidlá uplatnenia práva na odpôčet dane. Obsahuje okrem iného tieto § 178:

„§ 178

Zdaniteľná osoba musí spĺňať tieto podmienky, aby si mohla uplatniť právo na odpôčítanie dane:

- a) pre odpôčítanie dane uvedené v § 168 písm. a), týkajúce sa dodania tovaru a poskytovania služieb, musí mať faktúru vyhotovenú v súlade s § 220 až 236 a § 238, 239 a 240;

...

§ 179

Zdaniteľná osoba vykoná odpôčítanie dane tak, že z celkovej výšky dane splatnej za príslušné zdaňovacie obdobie odpôčíta celkovú výšku DPH za to isté zdaňovacie obdobie, v ktorom právo na odpôčítanie dane vzniklo a ktoré sa vykonáva podľa § 178.

...

¶lánok 183

Ak za dané zdaťovacie obdobie výška odpoťítanej dane prevyšuje výšku splatnej DPH, ¶lenské štáty môžu rozdiel buť preniesť do nasledujúceho obdobia, alebo ho vrátiť [vyplatiť – *neoficiálny preklad*] v súlade s podmienkami, ktoré určia.

¶lenské štáty však môžu odmietnuť preniesť alebo vrátiť [vyplatiť – *neoficiálny preklad*] rozdiel, ak výška nadmerného odpoťtu predstavuje zanedbateľnú sumu.“

14. Kapitola 5 hlavy X smernice 2006/112 je nazvaná „Úprava odpoťítanej dane“. ¶lánky 184 a 185 tejto kapitoly spresňujú:

„¶lánok 184

Pôvodne uplatnené odpoťítanie dane sa upraví, ak je vyššie alebo nižšie ako odpoťítanie, na ktorý [na ktoré – *neoficiálny preklad*] mala zdaniteľná osoba právo.

¶lánok 185

1. Úprava odpoťítanej dane sa vykoná najmä vtedy, keď sa zmeny vo faktoroch, ktoré boli použité pri určení výšky odpoťítanej dane, objavia po podaní daťového priznania k DPH, napríklad v prípadoch zrušenia nákupu alebo získania cenovej zľavy.

2. Odchyľne od odseku 1 sa úprava odpoťítanej dane nemôže vykonať [sa úprava odpoťítanej dane nevykoná – *neoficiálny preklad*] pri transakciách, ktoré sú celkovo alebo čiastočne nezaplatené, v prípadoch riadne preukázaného alebo potvrdeného poškodenia, straty alebo krádeže majetku, ani v prípade tovaru určeného ako dary nepatrnej hodnoty a vzoriek uvedených v ¶lánku 16.

V prípade celkovo alebo čiastočne nezaplatených transakcií a v prípade krádeže ¶lenské štáty však môžu úpravu odpoťítanej dane vyžadovať.“

15. Povinnosti zdaniteľných osôb týkajúce sa platenia DPH sú uvedené v hlave XI smernice 2006/112, ktorá obsahuje najmä tieto ¶lánky:

„¶lánok 206

Každá zdaniteľná osoba, ktorá je osobou povinnou platiť dať, musí zaplatiť istú výšku DPH pri podaní daťového priznania k DPH ustanoveného v ¶lánku 250. ¶lenské štáty však môžu stanoviť iný termín na platbu tejto sumy, alebo môžu požadovať zaplatenie preddavkov.

...

¶lánok 250

1. Každá zdaniteľná osoba musí podať daťové priznanie k DPH, v ktorom uvedie všetky údaje potrebné na výpočet výšky daťovej povinnosti vrátane výšky odpoťítanej dane...

...

¶lánok 252

1. Daťové priznanie k DPH sa musí podať v lehote, ktorú určia členské štáty. Táto lehota nesmie prekročiť dva mesiace od uplynutia každého zdaťovacieho obdobia.
2. Každý členský štát určí zdaťovacie obdobie v trvaní jedného, dvoch alebo troch mesiacov. Členské štáty však môžu určiť rôzne zdaťovacie obdobia za predpokladu, že nepresiahnu jeden rok.“

B – Vnútroštátna právna úprava

16. Článok 55 ods. 1 zákona CXXVII z roku 2007 o DPH(4) stanovuje:

„Daťová povinnosť vzniká, keď sa objektívne uskutoční zdaniteľná transakcia (ďalej len „uskutočnenie“).“

17. Podľa článku 56 maďarského zákona o DPH „splatná daň sa určí v okamihu uskutočnenia, pokiaľ tento zákon nestanovuje inak.“

18. Článok 119 ods. 1 uvedeného zákona stanovuje:

„Pokiaľ zákon nestanovuje inak, právo na odpôčet dane vzniká vtedy, keď sa má určiť splatná daň zodpovedajúca dani vyúčislenej na vstupe (článok 120).“

19. Článok 131 maďarského zákona o DPH stanovuje:

„1. Zdaniteľná osoba identifikovaná na účely DPH v tuzemsku môže odpôčítať od celkovej sumy dane, ktorú je povinná zaplatiť za zdaťovacie obdobie, sumu odpôčítateľnej dane na vstupe, ktorá vznikla v tom istom zdaťovacom období alebo v predchádzajúcich zdaťovacích obdobiach.

2. Ak je rozdiel určený podľa odseku 1 záporný, zdaniteľná osoba identifikovaná na účely DPH v tuzemsku môže

- a) uplatniť tento rozdiel v nasledujúcom zdaťovacom období ako položku, ktorá sa odpôčíta od celkovej sumy dane, ktorú je povinná zaplatiť podľa odseku 1 za toto zdaťovacie obdobie, alebo
- b) požiadať správcu dane o vyplatenie rozdielu za podmienok a podľa pravidiel stanovených v článku 186.“

20. Článok 186 tohto zákona stanovuje:

„1. O vyplatenie sumy záporného rozdielu určeného podľa článku 131 ods. 1 a upraveného podľa odseku 2 možno požiadať najskôr v deň splatnosti stanovený zákonom XCII z roku 2003 [o daťovom systéme(5)], ak

a) zdaniteľná osoba identifikovaná na účely DPH v tuzemsku požiada správcu dane o vyplatenie tejto sumy pri podaní daťového priznania podľa článku 184;...

...

2. Ak zdaniteľná osoba identifikovaná na účely DPH v tuzemsku, ktorá postupuje podľa odseku 1 písm. a), do dňa splatnosti uvedeného v odseku 1 bezodkladne nezaplatí sumu vrátane dane, ktorá zodpovedá transakcii, ktorá je právnym základom prenesenia dane, alebo ak jej dlh nezanikne pred týmto dňom inak, odpôčítateľná daň na vstupe, ktorá zodpovedá tejto transakcii,

sa v celom rozsahu odpôíta od sumy záporného rozdielu ur?eného pod?a ?lánku 131 ods. 1 vyjadrenej absolútnou hodnotou až do výšky celej tejto sumy.

3. ?lánok 131 ods. 2 písm. a) sa uplat?uje na sumu, o ktorú sa pod?a odseku 2 zníži suma záporného rozdielu ur?eného pod?a ?lánku 131 ods. 1 vyjadrená absolútnou hodnotou až do výšky celej tejto sumy.

...“

21. Z ?lánku 37 ods. 1 zákona XCII z roku 2003 o da?ovom systéme vyplýva, že splatnos? zodpovedá lehote na zaplatenie dane:

„Da? sa musí zaplati? v de? uvedený v prílohe zákona alebo v samotnom zákone (splatnos?)...“

22. Pod?a písm. a) bodu 2 ?asti I prílohy II tohto zákona:

„Zdanite?ná osoba, ktorá je povinná zaplati? [DPH], zaplatí ?istú splatnú sumu [DPH]

- v prípade, že podáva da?ové priznania mesa?ne, do 20. d?a mesiaca nasledujúceho po príslušnom mesiaci,
- v prípade, že podáva da?ové priznania štvr?ro?ne do 20. d?a mesiaca nasledujúceho po príslušnom štvr?roku,
- v prípade, že podáva da?ové priznania ro?ne do 25. februára roka nasledujúceho po ú?tovnom roku,

a od tohto d?a môže požiada? o jej vrátenie.“

II – Konanie a návrhy ú?astníkov konania

23. Komisia zaslala Ma?arskej republike výzvu z 21. marca 2007 a odôvodnené stanovisko z 8. októbra 2009, v ktorých oznámila tomuto ?lenskému štátu dôvody, pre ktoré sa domnievala, že ma?arská právna úprava odporuje ?lánku 183 smernice 2006/112. Zárove? ju nimi vyzvala, aby svoju právnu úpravu zosúladila s týmto ustanovením.

24. Vzh?adom na to, že Ma?arská republika, ktorá s týmto posúdením nesúhlasí, to neurobila, Komisia podala 20. mája 2010 túto žalobu, v ktorej navrhla, aby Súdny dvor:

- ur?il, že Ma?arská republika si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo smernice 2006/112...,
- tým, že zdanite?ným osobám, ktorých da?ové priznanie za ur?ité zda?ovacie obdobie vykazuje „nadmerný odpôet“ v zmysle ?lánku 183 smernice [2006/112], ukladá povinnos? úplne alebo ?iasto?ne prenies? tento nadmerný odpôet do nasledujúceho zda?ovacieho obdobia, pokia? svojmu dodávateľovi nezaplatili celú sumu za príslušné plnenie,
- vzh?adom na to, že v dôsledku tejto povinnosti sú niektoré zdanite?né osoby, ktorých da?ové priznanie pravidelne vykazuje „nadmerný odpôet“, nútené prenies? tento nadmerný odpôet do nasledujúceho zda?ovacieho obdobia viac než raz;
- zaviazá? Ma?arskú republiku na náhradu trov konania.

25. Ma?arská republika navrhuje žalobu Komisie zamietnuť a zaviazať ju na náhradu trov konania.

III – Tvrdenia účastníkov konania

A – Komisia

26. Komisia poukazuje na to, že článok 186 ods. 2 ma?arského zákona o DPH vylučuje vyplatenie nadmerného odpôtu v rozsahu, v akom DPH na vstupe vyplýva z transakcií, za ktoré ešte nebola zaplatená protihodnota vrátane DPH, pokiaľ povinnosť zaplatiť túto protihodnotu nezanikla inak. Tvrdí, že toto obmedzenie je v rozpore s právom Únie.

27. Po prvé toto obmedzenie nie je v súlade so zásadou daňovej neutrality, ako ju vyložil a konkretizoval Súdny dvor. Článok 183 smernice 2006/112, a najmä spojenie „v súlade s podmienkami, ktoré určia“ sa má vykladať vo svetle tejto zásady, ktorá predstavuje základnú zásadu spoločného systému DPH a podľa ktorej má mechanizmus odpôtu dane úplne odbremeniť podnikateľa od daňového zaťaženia vyplývajúceho zo splatnej alebo zaplatenej DPH v rámci všetkých jeho hospodárskych činností.

28. Komisia tvrdí, že podľa článkov 62 a 63 tejto smernice povinnosť zaplatiť DPH na výstupe vzniká v okamihu dodania tovaru alebo poskytnutia služby, nezávisle od zaplatenia protihodnoty za príslušnú transakciu. Dodávateľ tovaru alebo poskytovateľ služby je teda povinný zaplatiť DPH do štátnej pokladnice, aj keď mu jeho zákazníci do konca zdaňovacieho obdobia ešte nezaplatili. Vzhľadom na to, že v takejto situácii článok 186 ods. 2 ma?arského zákona o DPH bráni zákazníkovi požiadať o vyplatenie DPH, ktorá zodpovedá predmetnej transakcii, vedie k obohateniu štátnej pokladnice až do zaplatenia transakcie a narušuje rovnováhu systému DPH.

29. Vylúčenie vyplatenie nadmerného odpôtu DPH ukladá dotknutým subjektom daňové zaťaženie. Po prvé odklad splnenia dlhu štátu voči zdaniteľnej osobe, ktorá žiada o vyplatenie nadmerného odpôtu, dočasne znižuje hodnotu tovarov, ktorými disponuje táto zdaniteľná osoba, čo vedie k zníženiu jej možností dosahovať zisk a jej likvidných prostriedkov, čiže k zvýšeniu jej podnikateľského rizika. Po druhé nevyplatenie nadmerného odpôtu DPH spôsobuje tým, že znižuje objem likvidných prostriedkov nadobúdateľa tovaru alebo príjemcu služby, zároveň aj zvýšenie rizika, že tento nadobúdateľ alebo zákazník nebude schopný zaplatiť za tovar alebo služby, ktoré mu boli dodané, alebo že za ne zaplatí oneskorene. Toto vylúčenie teda tiež zvyšuje podnikateľské riziko dodávateľa tovaru alebo poskytovateľa služby a dokonca má za následok zníženie pravdepodobnosti uskutočnenia podmienky na vrátenie nadmerného odpôtu.

30. Hoci systém DPH vytvorený smernicou 2006/112 ukladá zdaniteľným osobám rôzne povinnosti, najmä povinnosť zaplatiť štátu DPH na výstupe bez ohľadu na to, či zákazník zaplatil protihodnotu za príslušnú transakciu, takže zásada daňovej neutrality sa uplatňuje v tomto systéme s určitými obmedzeniami, tieto obmedzenia sa majú vykladať reštriktívne. Súdny dvor v rozsudku z 25. októbra 2001, Komisia/Taliansko(6), najmä rozhodol, že členské štáty nemôžu určiť také podmienky vrátenia nadmerného odpôtu DPH, ktoré spôsobujú, že daňové zaťaženie vyplývajúce z DPH úplne alebo čiastočne znáša zdaniteľná osoba.

31. Podľa Komisie článok 183 smernice 2006/112 len stanovuje, že členské štáty môžu vymedziť procesné pravidlá vzťahujúce sa na toto vrátenie, aby bolo možné tieto pravidlá riadne zaľeniť do rôznych právnych ustanovení upravujúcich správne konanie. Tento článok však neumožňuje obmedziť toto vrátenie prostredníctvom hmotnoprávnych podmienok. Takéto obmedzenie je v rozpore s cieľom tohto článku, spôsobuje neodôvodnené rozdiely v právnych úpravách členských štátov a porušuje zásadu daňovej neutrality. Predmetná vnútroštátna právna

úprava nestanovuje procesné pravidlá, ale smeruje k stanoveniu hmotnoprávných obmedzení vrátenia DPH.

32. Po druhé Komisia uvádza, že táto vnútroštátna právna úprava je nezlučiteľná s článkom 183 smernice 2006/112 tiež preto, lebo neobsahuje nijaké časové obmedzenie prenesenia nadmerného odpustu do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia.

33. Zo znenia tohto článku vyplýva, že nadmerný odpust sa má vyplatiť najneskôr v druhom zdaňovacom období po jeho vzniku. Predmetná vnútroštátna právna úprava však pripúšťa možnosť, aby zdaniteľná osoba bola povinná viackrát preniesť nadmerný odpust DPH, najmä ak ide o zdaniteľnú osobu, ktorá vykonáva transakcie, v prípade ktorých výška odpustiteľnej DPH na vstupe obvykle prevyšuje výšku DPH na výstupe. Týka sa to najmä zdaniteľných osôb, ktoré vykonávajú prevažne vývozné činnosti podľa článku 146 ods. 1 písm. a) a článku 169 písm. b) smernice 2006/112.

34. Predmetná vnútroštátna právna úprava tiež nezaručuje, že zdaniteľná osoba skutočne získa nadmerný odpust DPH späť. Ak zdaniteľná osoba ukončí svoju činnosť z dôvodu platobnej neschopnosti bez toho, aby zaplatila za všetky prijaté plnenia, nadmerný odpust DPH zodpovedajúci nezaplateným plneniam zostane štátu.

B – Maarská republika

35. Maarská republika zastáva názor, že podmienka stanovená jej právnou úpravou, podľa ktorej možno vrátiť iba skutočne zaplatenú daň, neporušuje zásadu daňovej neutrality ani článok 183 smernice 2006/112, ktorý jednoznačne priznáva členským štátom právomoc určiť podmienky vrátenia nadmerného odpustu.

36. Po prvé Maarská republika tvrdí, že táto podmienka nepredstavuje pre zdaniteľnú osobu daňové zaťaženie, ktoré by bolo v rozpore so zásadou daňovej neutrality.

37. Za „daňové zaťaženie vyplývajúce z DPH“ totiž treba považovať iba konečné daňové zaťaženie, čiže prípad, keď zdaniteľná osoba musí znášať DPH bez toho, aby mala nárok na odpust dane. Ak zdaniteľná osoba dočasne znáša daňové zaťaženie vyplývajúce z DPH, ide len o zaťaženie týkajúce sa financovania alebo hotovosti, ktoré iba dočasne ovplyvňuje finančnú situáciu dotknutého subjektu a ktoré nie je v rozpore so zásadou daňovej neutrality.

38. Maarská republika v tejto súvislosti zdôrazňuje, že spoločný systém DPH tým, že v článkoch 62 a 63 smernice 2006/112 stanovuje, že povinnosť zaplatiť DPH vzniká po uskutočnení transakcie bez ohľadu na zaplatenie protihodnoty alebo že vrátenie nadmerného odpustu DPH na vstupe sa uskutočňuje najskôr po skončení príslušného zdaňovacieho obdobia, ukladá zdaniteľným osobám povinnosť dočasne znášať výšku dane.

39. Sporná podmienka teda určuje iba okamih vzniku nároku na vyplatenie nadmerného odpustu bez toho, aby tento nárok spochybňovala.

40. Okrem toho táto podmienka nespôsobuje zdaniteľnej osobe finančné riziko, lebo tá svoj dlh ešte nesplatila. Daňové zaťaženie v skutočnosti znáša iba predávajúci, ale toto zaťaženie vyplýva z noriem práva Únie, najmä z článkov 62 a 63 smernice 2006/112. Vzhľadom na to, že toto daňové zaťaženie je zlučiteľné so zásadou daňovej neutrality, údajné daňové zaťaženie, ktoré nadobúdajúci tovaru alebo príjemcovi služby vyplýva zo spornej vnútroštátnej právnej úpravy, nemožno považovať za neprípustné.

41. Podmienka zaplatenia stanovená v článku 186 ods. 2 maarského zákona o DPH, ktorou je

podmieneny nárok na vyplatenie nadmerného odpo?tu DPH, smeruje k neutralizácii výhody, ktorú má nadobúdate? tovaru alebo príjemcu služby, ktorý by v prípade neexistencie tejto podmienky mohol zaplati? svojim dodávateľom v?aka dani vrátenej štátom a ktorý by bol vo výhodnejšom postavení ako zdaniteľná osoba, ktorá zaplatila svojim dodávateľom pred vyplatením nadmerného odpo?tu DPH. Podľa názoru Komisie však da?ový dlh, ktorý vyplýva z transakcie, znáša najprv štát, ktorý poskytuje zdaniteľným osobám bezúro?ný úver, najmä ak je zda?ovacie obdobie poskytovateľa služby dlhšie ako zda?ovacie obdobie príjemcu služby.

42. ?lánok 186 ods. 2 ma?arského zákona o DPH má zabráni? tomu, aby zdaniteľná osoba mohla využi? nárok na vrátenie dane vyplývajúcej z transakcie, za ktorú nezaplatila alebo za ktorú možno nikdy nezaplatí, s cieľom zlepši? si finan?nú situáciu. Ak dodávateľ alebo poskytovateľ služieb nezaplatil DPH, ktorú musí zaplati?, bu? preto, lebo ju prizná v inom zda?ovacom období, alebo preto, lebo vo všeobecnosti nie je schopný zaplati? splatnú da? v lehote splatnosti, nárok nadobúdateľa na vyplatenie nadmerného odpo?tu v skuto?nosti predstavuje štátnu pôžiku, ktorá zaťažuje štátny rozpočet.

43. Po druhé Ma?arská republika tvrdí, že výklad zásady da?ovej neutrality zo strany Komisie neodôvodnene obmedzuje vo?nú úvahu, ktorú ?lenským štátom priznáva ?lánok 183 smernice 2006/112. Tento ?lenský štát tvrdí, že ak by sa pripustilo, že akákoľvek norma v oblasti DPH, ktorá akýmkoľvek spôsobom ovplyvňuje finan?nú situáciu, hotovosť alebo obchodné rozhodnutia podnikov, porušuje zásadu da?ovej neutrality, znamenalo by to, že ?lánok 183 smernice 2006/112 by nemal zmysel.

44. Ma?arská republika navyše tvrdí, že jej právna úprava nie je porovnateľná s právnou úpravou posudzovanou v citovanom rozsudku Komisia/Taliansko, lebo ma?arská právna úprava nespochybňuje nárok zdaniteľnej osoby na vrátenie celkovej sumy DPH tým, že zaplatí v hotovosti a v primeranej lehote, ak bola na zaplatenie transakcie stanovená primeraná lehota. Okrem toho tým, že v bode 34 tohto rozsudku použil spojenie „v primeranej lehote“, Súdny dvor uznal, že ?lenské štáty majú ur?itú mieru vo?nej úvahy, pokiaľ ide o stanovenie lehoty na vyplatenie nadmerného odpo?tu. Preto vnútroštátne normy, ktoré upravujú vyplatenie nadmerného odpo?tu, môžu mať za následok, že zdaniteľná osoba musí dočasne znášať finan?né zaťaženie bez toho, aby bola porušená zásada da?ovej neutrality.

45. Pokiaľ ide o neexistenciu ?asového obmedzenia prenesenia nadmerného odpo?tu DPH do nasledujúceho zda?ovacieho obdobia, Ma?arská republika tvrdí, že zo znenia ani z odôvodnení smernice 2006/112 nevyplýva, že nadmerný odpočet DPH možno preniesť iba raz.

46. Okrem toho splnenie podmienky, ktorou vnútroštátna právna úprava podmieňuje nárok na vyplatenie nadmerného odpo?tu, závisí od vlastného rozhodnutia dotknutej zdaniteľnej osoby. Ak zdaniteľná osoba zaplatila za dodaný tovar alebo poskytnutú službu, otázka prenesenia nadmerného odpo?tu do ďalšieho zda?ovacieho obdobia už nie je relevantná.

47. Napokon Ma?arská republika zdôrazňuje, že v obchodnej praxi lehotu splatnosti v dĺžke 90 až 120 dní možno považovať za obvyklú. Za týchto okolností viacnásobný odklad vyplatenia nadmerného odpo?tu môže mať vplyv iba na zdaniteľné osoby, ktoré podávajú mesačné da?ové priznanie. Väčšina zdaniteľných osôb, ktoré podávajú štvrťročné da?ové priznanie, totiž pravdepodobne v nasledujúcom zda?ovacom období zaplatí cenu a DPH na vstupe z uskuto?nených transakcií, čiže vyplatenie nadmerného odpo?tu nebude podľa ?lánok 186 ods. 2 ma?arského zákona o DPH vylúčené.

IV – Moje posúdenie

48. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor určil, že ma?arská právna úprava je v rozpore so

smernicou 2006/112 jednak preto, lebo vyplatenie nadmerného odpo?tu DPH je podmienené skutočným zaplatením dane, a jednak preto, lebo na základe tejto podmienky vyplatenie nadmerného odpo?tu zodpovedajúceho ?asti DPH, ktorá ešte nebola zaplatená, možno preniesť nielen do nasledujúceho zdačovacieho obdobia, ale bez obmedzenia.

49. Na úvod je potrebné uviesť, že druhá výhrada Komisie predstavuje iba dôsledok uplatňovania podmienky stanovenej predmetnou ma?arskou právnou úpravou, ktorej sa týka prvá výhrada. Zákonnosť odkladu vyplatenia ?asti DPH, ktorá ešte nebola zaplatená, až do jej zaplatenia zdaniteľnou osobou, ?iže aj po nasledujúcom zdačovanom období, teda závisí od súladu podmienky stanovenej Ma?arskou republikou, pod?a ktorej možno vrátiť iba zaplatenú DPH, s právom Únie.

50. V konaní o tejto žalobe teda treba rozhodnúť, ?i je ?lenský štát oprávnený obmedziť vyplatenie nadmerného odpo?tu DPH na tú ?asť dane, ktorú zdaniteľná osoba už zaplatila.

51. Ma?arská republika tvrdí, že právomoc stanoviť takúto podmienku jej priznáva ?lánok 183 smernice 2006/112, ktorý stanovuje, že v prípade nadmerného odpo?tu DPH ho ?lenské štáty môžu buď preniesť do nasledujúceho zdačovacieho obdobia, alebo ho vyplatiť v súlade s podmienkami, ktoré určia.

52. Treba teda určiť, ?i ?asť vety „v súlade s podmienkami, ktoré určia“ v ?lánku 183 smernice 2006/112 priznáva ?lenskému štátu právomoc obmedziť vyplatenie nadmerného odpo?tu DPH na tú ?asť dane, ktorú zdaniteľná osoba zaplatila.

53. Komisia tvrdí, že toto ustanovenie neumožňuje ?lenskému štátu stanoviť takúto podmienku, pretože by bola v rozpore jednak so zásadou neutrality spoločného systému DPH pre zdaniteľné osoby a jednak so zmyslom a pôsobnosťou tohto ustanovenia.

54. S argumentáciou Komisie založenou na zásade daňovej neutrality sa nestotožňujem. Stotožňujem sa však s jej stanoviskom, pokiaľ ide o zmysel a pôsobnosť ?lánku 183 smernice 2006/112.

A – Zásada daňovej neutrality

55. Na rozdiel od Komisie si nemyslím, že obmedzenie vyplatenia nadmerného odpo?tu DPH na tú ?asť dane, ktorú zdaniteľná osoba zaplatila, je skutočne v rozpore so zásadou neutrality DPH, ktorá, ako Komisia pripomína, predstavuje základnú zásadu vlastnú spoločnému systému DPH.(7)

56. Táto zásada má dvojaký význam. Po prvé vyžaduje, aby sa hospodárske subjekty, ktoré sú v porovnateľnej situácii, a podobné tovary a služby, ktoré si navzájom konkurujú, posudzovali rovnako, pokiaľ ide o DPH, s cieľom predísť akémukoľvek skresleniu hospodárskej súťaže. Z tohto hľadiska je zásada daňovej neutrality vyjadrením všeobecnej zásady rovnosti zaobchádzania v oblasti DPH.(8)

57. Po druhé zásada daňovej neutrality vyžaduje, aby zdaniteľná osoba bola úplne odbremenená od DPH, ktorá sa vzťahuje na tovary a služby, ktoré nadobudla na účely výkonu svojich činností podliehajúcich dani.(9) Táto zásada sa v spoločnom systéme DPH uplatňuje prostredníctvom systému odpo?tu dane, ktorého pôsobnosť bola vyložená z hľadiska tejto zásady.

58. Podľa judikatúry teda zásada daňovej neutrality bráni po prvé tomu, aby systém odpo?tu dane spôsobil, že výška DPH, ktorú je zdaniteľná osoba povinná zaplatiť štátu, bude vyššia

ako da?, ktorú táto osoba získala alebo ktorú jej dlhujú jej zákazníci.(10) Po druhé táto zásada bráni vnútroštátnemu opatreniu, ktoré by ukladalo zdanite?nej osobe povinnos? znáša? náklady DPH, ktoré jej vznikli v rámci jej hospodárskej ?innosti, bez toho, aby jej umož?ovalo túto da? odpo?íta?.(11) Inak povedané, zásada da?ovej neutrality vyžaduje, aby pravidlá odpo?ítania dane umož?ovali úplne odpo?íta? da?, ktorú zdanite?ná osoba zaplatila na vstupe za výrobu svojich tovarov alebo za poskytovanie svojich služieb podliehajúcich dani. Cie?om je zabráni? tomu, aby zdanite?ná osoba v kone?nom dôsledku musela znáša? zostatok dane.

59. Pod?a môjho názoru však Súdny dvor vo svojej judikatúre neuviedol, že zásada da?ovej neutrality bráni tomu, aby zdanite?ná osoba zaplatila preddavok na DPH, a teda do?asne znášala finan?nú za?až, ?o z takého preddavku vyplýva.

60. Zastávam názor, že z citovaného rozsudku Komisia/Taliansko, na ktorý poukazuje Komisia, takúto zásadu nemožno odvodi?. V tomto rozsudku totiž Súdny dvor posudzoval právnu úpravu ?lenského štátu, pod?a ktorej sa vyplatenie nadmerného odpo?tu DPH, na ktoré mal nárok ur?itý po?et zdanite?ných osôb za rok 1992, malo uskuto?ni? odovzdaním štátnych dlhopisov vydaných po 1. januári 1994, ktoré boli splatné do piatich alebo desiatich rokov od ich vydania.

61. V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že hoci ?lenské štáty majú ur?itú mieru vo?nej úvahy pri stanovovaní podmienok vyplatenia nadmerného odpo?tu DPH(12), nemôžu ur?i? také podmienky, ktoré by porušovali zásadu da?ovej neutrality tým, že by spôsobovali, že zdanite?ná osoba by bola povinná úplne alebo ?iasto?ne znáša? da?ové za?aženie vyplývajúce z DPH, a preto musia umožni? zdanite?nej osobe získa? za primeraných podmienok celú poh?adávkú vyplývajúcu z tohto nadmerného odpo?tu DPH. Z toho Súdny dvor vyvodil, že vyplatenie sa musí uskuto?ni? v primeranej lehote platbou v hotovosti alebo rovnocenným spôsobom a že zvolený spôsob vyplatenia v každom prípade nemôže spôsobiť zdanite?nej osobe nijaké finan?né riziko.(13)

62. V citovanom rozsudku Komisia/Taliansko Súdny dvor teda iba vyhlásil predmetné podmienky vyplatenia nadmerného odpo?tu za neprípustné, pretože neumož?ovali zaplatenie v hotovosti a v primeranej lehote.(14)

63. Okrem toho, keď analyzujem všeobecnú štruktúru spoločného systému DPH, zis?ujem, že, ako zdôraz?uje ma?arská vláda, tento systém ukladá zdanite?nej osobe povinnos? zaplati? preddavok na túto da?, a to nielen na da?, ktorá sa vz?ahuje na tovary a služby, ktoré nadobudne na ú?ely výkonu svojich ?inností podliehajúcich dani, ale do ur?itej miery aj na da?, ktorú musí zaplati? do štátnej pokladnice.

64. Ako som už totiž uviedol, na základe spoločného systému sa DPH vyberá v každej fáze výrobného alebo distribu?ného cyklu, takže zdanite?ná osoba musí v zásade zaplati? túto da? svojim dodávateľom, aby si ju mohla následne odpo?íta? od DPH, ktorú je povinná zaplati? do štátnej pokladnice.

65. Pod?a ?lánkov 63, 206 a 250 smernice 2006/112 je zdanite?ná osoba tiež povinná zaplati? pri podaní každého da?ového priznania k DPH nielen da?, ktorú skuto?ne získala od svojich zákazníkov, ale aj da?, ktorú jej títo zákazníci dlhujú z dôvodu dodávok tovaru alebo poskytovania služieb, ktoré táto osoba už uskuto?nila. Pripomínam totiž, že pod?a tohto ?lánku 63 da?ová povinnos? vzniká dodaním tovaru alebo poskytnutím služby.

66. Vzhľadom na to, že vo väčšine prípadov dlh zdaniteľných osôb voči štátnej pokladnici prevyšuje ich celkový nárok na odpočet dane, zdaniteľné osoby môžu byť nútené znášať zaťaženie týkajúce sa hotovosti zodpovedajúcej tejto časti DPH, ktorú sú povinné zaplatiť, ale ktorá im ešte nebola zaplatená.

67. Okrem toho, ak by sa na základe možnosti stanovenej v článku 183 smernice 2006/112 členský štát rozhodol preniesť nadmerný odpočet DPH do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia, ktoré môže podľa článku 252 tejto smernice trvať až jeden rok, zdaniteľná osoba by musela znášať celý tento čas nielen na vyplatenie dane, ktorú je ešte povinná zaplatiť, ale aj dane, ktorú už zaplatila.

68. V takom prípade by zdaniteľná osoba musela zaplatiť preddavok na DPH a znášať zaťaženie týkajúce sa hotovosti, ktoré z tohto preddavku vyplýva, a v závislosti od dĺžky zdaňovacieho obdobia stanovenej členským štátom by toto finančné zaťaženie zdaniteľnej osoby mohlo prevyšovať zaťaženie, ktoré vyplýva z maarskej právnej úpravy, ktorá stanovuje vyplatenie dane, ktorá už bola zaplatená, bez jej prenesenia.

69. Napokon Komisia zdôrazňuje, že ak by zdaniteľná osoba ukončila svoju činnosť z dôvodu platobnej neschopnosti bez toho, aby zaplatila za všetky prijaté plnenia, nadmerný odpočet DPH zodpovedajúci nezaplateným plneniam by napokon zostal štátu.

70. Podľa môjho názoru ani tento dôsledok nie je v rozpore so zásadou daňovej neutrality. Táto zásada nebráni tomu, aby sa štát obohatil, ale tomu, aby zdaniteľná osoba musela v konečnom dôsledku znášať DPH, ktorú uplatnila na vstupe na účely výkonu svojich činností podliehajúcich dani. O taký prípad nejde, ak zdaniteľná osoba DPH nezaplatila.

71. V prípade platobnej neschopnosti zdaniteľnej osoby vzniká škoda skôr jej dodávateľom, ktorí sú na základe spoločného systému DPH povinní zaplatiť štátu splatnú daň, aj keď im nebola zaplatená. Skutočnosť, že dodávateľ zdaniteľnej osoby, ktorá ukončila svoju činnosť z dôvodu platobnej neschopnosti, dlhuje štátnej pokladnici daň, ktorú nebude môcť vybrať, však vyplýva z uplatňovania spoločného systému DPH, presnejšie článkov 63, 206 a 250 smernice 2006/112. Tento prípad je navyše výslovne uvedený v článku 185 smernice 2006/112, ktorý upravuje možnosť členského štátu vykonať úpravu odpočtu dane v prípade úplne alebo čiastočne nezaplatených transakcií.

72. Na základe všetkých týchto úvah sa teda nemôžem stotožniť s argumentáciou Komisie, podľa ktorej je maarská právna úprava vzhľadom na to, že ukladá zdaniteľnej osobe povinnosť zaplatiť preddavok na daň splatnú na vstupe, v rozpore so zásadou daňovej neutrality.

73. Ako však uvediem v druhej časti svojej analýzy, ustanovenia smernice 2006/112 týkajúce sa vyplatenia nadmerného odpočtu DPH podľa môjho názoru neopravujú Maarskú republiku zaviesť spornú podmienku.

74. Presné dôsledky zásady daňovej neutrality však neurčujú konkrétne podmienky uplatňovania práva na odpočet dane. Ich výklad sa naopak v prípade, ak znenie smernice 2006/112 určíť otázku neupravuje vôbec, alebo ak ju neupravuje dostatočne jasne, musí riadiť touto zásadou.

75. V predmetnej veci podľa môjho názoru nebráni dotknutej právnej úprave zásada daňovej neutrality, ale bránia jej ustanovenia smernice 2006/112 a najmä článok 183 tejto smernice.

B – Zmysel a pôsobnosť článku 183 smernice 2006/112

76. Argumentácia Maďarskej republiky, podľa ktorej článok 183 smernice 2006/112 oprávňuje zaviesť spornú podmienku, podľa môjho názoru odporuje po prvé zneniu tohto ustanovenia. Pripomínam, že článok 183 prvý odsek smernice 2006/112 stanovuje, že „ak za dané zdaťovacie obdobie výška odpočítanej dane prevyšuje výšku splatnej DPH, členské štáty môžu rozdiel buď preniesť do nasledujúceho obdobia, alebo ho vrátiť [vyplatiť – *neoficiálny preklad*] v súlade s podmienkami, ktoré určia.“

77. Z analýzy tohto ustanovenia po prvé vyplýva, že jeho znenie priznáva členským štátom iba dve možnosti, a to buď preniesť nadmerný odpočet do nasledujúceho obdobia, alebo ho vyplatiť v súlade s podmienkami, ktoré samy určia.

78. Po druhé poukazujem na to, že časť vety „v súlade s podmienkami, ktoré určia“ sa týka iba podmienok vyplatenia, a nie určenia výšky odpočítanej dane. Túto analýzu potvrdzujú aj jazykové verzie, v ktorých bol prijatý článok 18 ods. 4 šiestej smernice, ktorého znenie bolo prebraté článkom 183 smernice 2006/112.(15)

79. Podmienky, ktoré majú určiť členské štáty, sa teda vzťahujú na znenie článku 183 smernice 2006/112 týkajú len praktických podmienok vyplatenia nadmerného odpočtu, a nie určenia jeho výšky. Môže ísť napríklad o lehotu určenú správcovi dane na vykonanie tohto vyplatenia(16) alebo o opatrenia určené na prechádzanie daňovým podvodom(17) alebo o stanovenie premľacej doby(18).

80. Časť vety „v súlade s podmienkami, ktoré určia“ však ažko možno vykladať v tom zmysle, že umožňuje členským štátom doplniť k alternatíve upravenej v článku 183 prvom odseku smernice 2006/112 tretiu možnosť, podľa ktorej by sa mohla vyplatiť len skutočne zaplatená DPH.

81. Túto analýzu potvrdzujú viaceré ustanovenia smernice 2006/112.

82. Jedným z nich je článok 183 druhý odsek tejto smernice. Toto ustanovenie totiž stanovuje, že členské štáty môžu odmietnuť preniesť alebo vyplatiť rozdiel, ak je výška nadmerného odpočtu zanedbateľná. *A contrario* z tohto ustanovenia možno vyvodiť, že normotvorca Spoločenstva nechcel priznať členským štátom právomoc obmedziť vyplatenie dane na zaplatenú DPH.

83. Ako som už totiž uviedol, článok 183 prvý odsek smernice 2006/112 upravuje prípad, keď výška odpočítanej dane prevyšuje výšku DPH, bez toho, aby stanovoval, že tento nárok na odpočet dane sa má znížiť o splatnú DPH, ktorá ešte nebola zaplatená. V článku 168 tejto smernice sa však výslovne uvádza, že právo zdaniteľnej osoby odpočítať daň na vstupe sa týka nielen DPH, ktorú zaplatila, ale aj splatnej DPH.

84. Uvedenú analýzu potvrdzujú aj ustanovenia smernice 2006/112, ktoré osobitne upravujú úpravu odpočítanej dane. Osobitne článok 185 tejto smernice upravuje práve prípad, keď transakcie neboli úplne alebo čiastočne zaplatené.

85. Tento odkaz na nezaplatené transakcie v článku 185, ktorý nestanovuje výhradu vo vzťahu k článku 183 smernice 2006/112, tiež *a contrario* potvrdzuje, že normotvorca Spoločenstva nechcel umožniť členským štátom vylúčiť vyplatenie dane, ak táto daň nebola skutočne zaplatená.

86. Je pravda, že z tohto výkladu môže vyplývať, ako tvrdí Maďarská republika, povinnosť

ľlenského štátu bezplatne poskytnúť finančné prostriedky zdaniteľnej osobe, ak sa jej nárok na odpočet dane týka dane, ktorú ešte nezaplatila. Tento dôsledok sa môže zdať nelogický z hľadiska pravidla, podľa ktorého sú zdaniteľné osoby povinné zaplatiť do štátnej pokladnice splatnú DPH, pričom štátna pokladnica môže od hospodárskych subjektov vyžadovať, aby zaplatili preddavok na DPH, ktorá im ešte nebola zaplatená.

87. Tento výklad môže tiež viesť k nerovnému postaveniu hospodárskych subjektov v závislosti od ich schopnosti dosiahnuť odklad splatnosti u svojich dodávateľov tovarov alebo služieb, ktorá môže závisieť od ich hospodárskeho významu.

88. Podľa môjho názoru však tieto tvrdenia Maarskej republiky neodôvodňujú odlišný výklad ľlánku 183 smernice 2006/112.

89. Súdny dvor totiž už rozhodol, že ľlenské štáty sú povinné uplatňovať spoločný systém DPH, aj keď ho považujú za systém, ktorý by sa dal ešte zdokonaľiť. Z bodov 55 a 56 rozsudku z 8. novembra 2001, Komisia/Holandsko(19), totiž vyplýva, že aj v prípade, ak by výklad navrhovaný niektorými ľlenskými štátmi umožňoval lepšie dodržiavanie cieľov šiestej smernice, akým je napríklad neutralita dane, ľlenské štáty sa nemôžu odchyľovať od výslovne stanovených ustanovení tejto smernice.(20)

90. Preto zastávam názor, že Komisia správne tvrdí, že ľlánok 183 smernice 2006/112 neopravňuje ľlenský štát obmedziť vyplatenie nadmerného odpočtu DPH na dať, ktorá bola skutočne zaplatená. Navrhujem teda, aby Súdny dvor určil, že táto žaloba o nesplnenie povinnosti je dôvodná.

91. Ak sa Súdny dvor stotožní s mojím stanoviskom, Maarská republika bude povinná znášať trovy tohto konania podľa ľlánku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

V – Návrh

92. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

- určil, že táto žaloba o nesplnenie povinnosti je dôvodná v rozsahu, v akom Európska komisia Maarskej republike vytýka, že si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty:
- tým, že zdaniteľným osobám, ktorých daňové priznanie za určité zdaňovacie obdobie vykazuje „nadmerný odpočet“ v zmysle ľlánku 183 smernice 2006/112, ukladá povinnosť úplne alebo čiastočne preniesť tento nadmerný odpočet do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia, pokiaľ svojmu dodávateľovi nezaplatili celú sumu za príslušné plnenie, a
- vzhľadom na to, že v dôsledku tejto povinnosti sú niektoré zdaniteľné osoby, ktorých daňové priznanie pravidelne vykazuje „nadmerný odpočet“, nútené preniesť tento nadmerný odpočet do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia viac než raz;
- zaviazal Maarskú republiku na náhradu trov konania.

1 – Jazyk prednesu: francúzština.

2 – Smernica z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1).

3 – Smernica z 11. apríla 1967 o harmonizácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa dane z obratu (Ú. v. ES 71, s. 1301; Mim. vyd. 09/001, s. 3).

4 – Általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (ďalej len „maďarský zákon o DPH“).

5 – Adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény.

6 – C-78/00, Zb. s. I-8195.

7 – Pozri najmä rozsudky z 5. marca 2009, J D Wetherspoon, C-302/07, Zb. s. I-1467, body 34 a 57; z 29. októbra 2009, NCC Construction Danmark, C-174/08, Zb. s. I-10567, bod 40 a citovanú judikatúru, ako aj z 22. decembra 2010, Dankowski, C-438/09, Zb. s. I-14009, bod 37.

8 – Pozri rozsudky NCC Construction Danmark, už citovaný, bod 44, a z 3. marca 2011, Komisia/Holandsko, C-41/09, Zb. s. I-831, bod 66 a citovanú judikatúru.

9 – Rozsudok z 26. mája 2005, Kretztechnik, C-465/03, Zb. s. I-4357, bod 34 a citovaná judikatúra.

10 – Rozsudky z 24. októbra 1996, Elida Gibbs, C-317/94, Zb. s. I-5339, bod 28, a J D Wetherspoon, už citovaný, bod 34 a citovaná judikatúra.

11 – Rozsudok z 22. februára 2001, Abbey National, C-408/98, Zb. s. I-1361, bod 35 a citovaná judikatúra.

12 – Vyplatenie nadmerného odpočtu DPH upravoval článok 18 ods. 4 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23; ďalej len „šiesta smernica“), ktorého znenie bolo prebraté do článku 183 smernice 2006/112.

13 – Rozsudok Komisia/Taliansko, už citovaný, body 33 a 34.

14 – Tamže, bod 36.

15 – Pozri verziu v nemeckom jazyku („Übersteigt der Betrag der abgezogenen Vorsteuer den Betrag der für einen Steuerzeitraum geschuldeten Mehrwertsteuer, können die Mitgliedstaaten den Überschuss entweder auf den folgenden Zeitraum vortragen lassen oder nach den von ihnen festgelegten Einzelheiten erstatten“), anglickom jazyku („Where, for a given tax period, the amount of deductions exceeds the amount of VAT due, the Member States may, in accordance with conditions which they shall determine, either make a refund or carry the excess forward to the following period“), talianskom jazyku („Qualora, per un periodo d'imposta, l'importo delle detrazioni superi quello dell'IVA dovuta, gli Stati membri possono far riportare l'eccedenza al periodo successivo, o procedere al rimborso secondo modalità da essi stabilite“) a holandskom jazyku („Indien voor een bepaald belastingtijdvak het bedrag van de aftrek groter is dan dat van de verschuldigde BTW, kunnen de lidstaten hetzij het overschot doen overbrengen naar het volgende tijdvak, hetzij het overschot teruggeven overeenkomstig de door hen vastgestelde regeling“).

16 – Pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Taliansko, už citovaný, body 32 až 34, a z 10. júla 2008, Sosnowska, C-25/07, Zb. s. I-5129, bod 17.

17 – V rozsudku z 18. decembra 1997, Molenheide a i., C-286/94, C-340/95, C-401/95 a C-47/96, Zb. s. I-7281, Súdny dvor rozhodol, že článok 18 ods. 4 šiestej smernice nebráni

opatreniam, ktoré umožňujú vnútroštátnym daňovým orgánom zadržať na účely zabezpečenia dane sumy DPH, ktoré sa majú vrátiť, ak možno predpokladať daňový podvod alebo ak tieto orgány majú pohľadávku na DPH, ktorá nevyplýva z daňových priznaní zdaniteľnej osoby a ktorú táto osoba popiera (body 41 až 44).

18 – V rozsudku z 21. januára 2010, Alstom Power Hydro (C-472/08, Zb. s. I-623), Súdny dvor rozhodol, že článok 18 ods. 4 šiestej smernice nebráni právnej úprave členského štátu, ktorá stanovuje trojročnú premlčaciu dobu na podanie žiadosti o vyplatenie nadmerných odpočtov DPH neoprávnene vybraných daňovými orgánmi tohto štátu (bod 22).

19 – C-338/98, Zb. s. I-8265.

20 – Rozsudok zo 6. októbra 2005, Komisia/Francúzsko, C-243/03, Zb. s. I-8411, bod 35.